

===== Bırakınız Sövsünler =====

:date: 2014-11-23 02:18:14 +0200

.. :Date: 12728

İnsanımızın kimisinde müthiş bir Erdoğan kini var. Çok acayip bir öfke. Onun yanacağını bilseler dünyayı ateşe atmaktan çekinmeyecek kadar derin bir öfke. Hayret ediyorum.

Öfkenin baldan tatlı olmasını anladım. Öfke şeker gibi, her defasında biraz daha fazla yemek gerekiyor, bünyemiz tolere etmeye başlayınca daha derinden bir öfke, daha sert laf sokma, daha bilmiş hakaretler. Konuyu bilmesem *bu adam bunların canına kastetti galiba* diye düşünürüm. Açıklamak zor.

Erdoğan'da bu memlekette nefret ettikleri her şeyi görmeye başladılar. Bu *nefret edilesi* hasletlerin onda olup olmaması değil mesele. O artık bir remz ve sevgili beyazlarımız, ona hakaret ederek *geçmişten* ve *insanlardan* kurtulmaya çalışıyor.

Bizi Batı'dan ayıran özellikler var. Bu özelliklerin pek çoğu, belki de hepsi, *utanılmalı* özellikler gibi geliyor olmalı. Son ikiyüz yıldır en büyük gayemiz *Batılı gibi* olmaktır ve çıka çıka böyle bir başbakanımız oldu. Kunduzoğlu kunduz.

Hayatını *sosyal* medyada kendi kendine Erdoğan ve taraftarlarına söverek geçirenlere bakınca, hakaretlerinden az veya çok nasiplenmiş biri olarak, pek üzüldüğümü söyleyemiyorum. Erdoğan beyazlara tarihin intikamı gibi bir şey.

Ben de (sanırım pek çokları gibi) beyazların gerçekten beyaz, içi de dışı gibi sevgi dolu, bu milletin mürebbiyesi insanlar olduğunu düşünürdüm. Meğer içlerindeki cerahati akıtmak için Tayyip gibi bir ustura lazımmış. Azıcık fırsat üretince, *waauuww*, neler çıktı neler.

Şahsen benim de nefret etmek istediğim insanlar var ama günümü böyle geçirmeyi düşününce, hayır, ne kadar komik. Sevmediğim insanların anılmasını, onlara zihnen vakit ayırmayı çok görür ve mümkün olduğunca çalıy dolaşırım. Erdoğan'ı sevmesem de öyle yapardım, kendime bir dünya kurar, ötesiyle fazla ilgilenmezdim. Başbakan evimi bulup bana omuz atacak değil herhalde.

Ama yok, öyle yapmıyorlar. Alışmış kudurmuştan beterdir demişler ya, Tayyip-fobikler bir defa aşağılamaya, o *medenilik* vasfının getirdiği yüksek seciyeyle sövmeye alışınca, bırakamıyorlar. Erdoğan'ı sevenler bunlardan almıyor, tabi, çok sevsem ben de alınırdım ama aslında şekerin sağlıksız bir gıda olması gibi, bünyelerini tembelleştirdiğinin farkında değiller.

Zihinleri tembelleşiyor, çünkü Erdoğan'a karşı çok kolay *haklı* olabiliyorlar. *Diktatör* deyince *demokrat*, *dinci* deyince *medenî*, *başçalan* deyince ekstra ekstra *dürüst* olabiliyor. Fazla bir düşünce üretmeye, çözüm bulmaya, insanlara güven vermeye gerek yok, iki laf sokuyorsun, oluyor sana muhalefet. Renkli, zeka ürünü, Türklerin (Ulu Önder Atatürk'ün dediği gibi) zeki olduğunu gösteren laflar bunlar ama ah, işte, Tayyip çıktığı yerden inmeyi bilmiyor.

Önceden azıcık kıızıyordum ama artık sadece acıyorum. Bir noktadan sonra, insanların neyle beslendiğini, zihinlerini neyle beslediklerini kontrol etmek imkansız. Zihinleri kendi pişirip, kendi yedikleri öfke şekerini bırakamadığı sürece, Tayyip veya benzeri adamlar sayesinde, bulundukları yerin bir adım ötesine gidemeyecek gibi duruyorlar.

Adama ve seçmenlerine tepeden bakmayı, bazen vazıh, bazen zımnî hakaret etmeyi, kendini *müstemlekenin sınıf başkanı* gibi görmeyi, Batı'nın her tür hıyarının memleketimizdeki tuzlukçuluğunu terk etmeyi öğrenemedikleri sürece, azaplarının sonu gelmeyecek. Bugün ona, yarın başkasına, ilgili ilgisiz her fırsatta patlayacak ve hayatını öfkeye ayırmak ceza olarak onlara yetecek.